

den afghanske regerings prioriteter og de mål, som er fastlagt i The Afghanistan Compact, som er lavet med den afghanske regering. Men det er altså også den afghanske regering, der beder Danmark om at forestå den uddannelsesmæssige opbygning i Helmand.

Vi ved, at det ikke bliver nemt i Afghanistan, men opgaven er væsentlig, og jeg mener, at vi er rustet til den. Jeg mener, at militæret er klar til opgaven. Jeg mener, at vores ngo'er er klar til at løse opgaven, når de vil. Jeg tror, at både ngo'erne og soldaterne er meget glade for, at vi her har et Folketing, der i meget bred sammenhæng vedtager det her.

Om opium og narko er der jo også fremsat påstande fra hr. Holger K. Niensens og hr. Rune Lunds side. Der vil jeg godt sige, at det jo heller ikke er en strategi, vi ikke har hørt om før, altså at man ikke skal brænde marker af. Nej, det skal man ikke, og det gør vi heller ikke. Vi skal sørge for at etablere alternative indkomstmuligheder. Det er det, Danmark bidrager til gennem vores støtte til National Solidarity Programme og til mikrokreditterne. Det er præcis med det formål at give dem alternative muligheder.

Vi støtter det nationale udviklingsprogram med opbygning af lokale udviklingsråd og bloktilskud til igangsættelse af mindre udviklingsprojekter, og programmet er efter bare 3 år nået ud til næsten 15.000 af Afghanistans ca. 24.000 landsbyer. Det skal netop medvirke til, at de har et andet livsgrundlag og en anden levevej end opium.

Men opium er da et problem. Når 90 pct. produceres der, så er det da et kæmpe problem i hver eneste by i den vestlige verden. Det er også derfor, jeg appellerer til, at man øger indsatsen i Afghanistan, ikke bare militært i forbindelse med opium, for det lykkes ikke, det kender vi også fra andre steder. Det kan lykkes ved at få skabt forståelse for det. Det er det, den afghanske regering har. Det er den, der går i spidsen i kampen mod opium. Det er ikke os andre, men den afghanske regering, der går i spidsen i kampen mod opium. Det er den, vi støtter ved at give alternative indkomstmuligheder, alternative afgrøder og uddannelser, som betyder, at man simpelt hen kan begynde med et helt andet fag.

Kl. 17.45

Jeg ved godt, at det er foreslået, at man opkøber det hele, men det vil betyde en legalisering, som vil føre til en eksplosion i produktionen og

til skabelse af en parallelproduktion. Man skal ikke forestille sig, at den eksisterende illegale efterspørgsel vil forsvinde som følge af en legalisering, for hvis man opkøber produktionen, er det jo ikke for at sælge den videre i Europa. De, der skal opkøbe produktionen, skal opkøbe produktionen for at brænde den. Ellers har det jo ikke ret meget mening. Det vil sige, at der så vil komme en illegal og dyrere produktion på markedet for at gå ind til den efterspørgsel, der er. Så det at købe opium for at brænde den er altså ikke ret meget værd. Men det at sørge for, at den slet ikke kan produceres, fordi der er noget andet på markerne, er det, der er perspektiv i.

Når hr. Rune Lund siger, at utilfredsheden med de udenlandske styrker og den afghanske regering er stigende, så er det rigtigt, det er et marginalt tal nede i bunden. Men der er faktisk et betydeligt flertal for både de udenlandske styrker og for præsidenten. Der er et stort flertal, der mener, at præsidenten gør det godt, og det er ham, vi støtter.

Sluttelig vil jeg kun igen sige, at jeg er taknemlig for den brede støtte. Jeg vil sige til SF og Enhedslisten, hvad jeg har sagt før: FN opfordrer, men SF og Enhedslisten lukker ørene. Det totalitære Taleban slår til, men SF og Enhedslisten ser væk. Det er ikke flot.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er lige et par spørgere. Hr. Rune Lund er den første.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg kan tydeligt huske retorikken fra Irak. Det bliver spændende at se, hvordan situationen udvikler sig i Afghanistan. Med den strategi, der kører nu, vil der nok ikke gå særlig lang tid eller i hvert fald ikke særlig mange år, før vi kommer til at diskutere Afghanistan, ligesom vi diskuterer Irak i dag – sådan som vi vil diskutere Irak lige om lidt.

Men det, som jeg egentlig vil spørge udenrigsministeren om, drejer sig om det misforhold, der er mellem den civile og den militære indsats. Ifølge rådet er det 1 til 9 i den militære indsats favør. Er det en særlig fornuftig tilgang til at løse problemerne i Afghanistan, eller skulle der ikke meget mere fokus på den civile indsats? Hvor meget mere skulle den civile indsats opgraderes, hvis udenrigsministeren kunne bestemme?